

i øvrigt ikke komme nærmere ind paa det ærede Medlems Betragtninger i Anledning af mine Udtalelser. Det fremgik deraf tydeligt, at det ærede Medlem var ganske klar over, hvad vi mente, da vi i Fjor ønskede Bestemmelsen begrænset. Vi ønskede Antallet af de Medlemmer, der kunde faa en saadan yderligere Understøttelse, begrænset til dem, der var de bedste, de bedre i alt Fald, og vi vilde søge at udelukke dem, som ikke søgte at skaffe sig Arbejde, selv om det var til at faa.

Til den højtærede Minister vil jeg gerne sige, at jeg ikke har brugt Ordet ulovligt. Jeg har sagt, at det var egenmægtigt handlet, og de to Ting falder dog ikke sammen. Jeg kalder det fremdeles egenmægtigt, naar den højtærede Minister udsteder en saadan Bekendtgørelse til Trods for, at han skal henvende sig til Nævnet og faa Nævnets Udtalelse — der staar ogsaa Nævnets Indstilling —, og Indstillingen kun beror paa saa ringe et Mindretal, som det her var Tilfældet.

Den højtærede Minister er for øvrigt for optimistisk med Hensyn til, hvad Udvælgelsesbehandlingen vil bringe. Jeg tror ikke, han skal vente sig saa overordentlig meget af den. Jeg ser, som sagt, ikke, at der er sket nogen Ændring i Situationen ud over, hvad man kunde forudsætte, da vi i Fjor vedtog Krisehjælpsloven. Jeg kan ikke være Ministeren følgagtig til at dække over hans Synder overfor Kommunerne.

Jeg vil dernæst gerne gøre en Bemærkning til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), der sagde, at det reelle i Socialdemokraternes Modstand mod Nedsættelse af de ekstraordinære Understøttelser var dette, at de vilde bruge deres Opretholdelse til Forsikring mod, at Lønnen gik ned, og at det reelle i Venstres Modstand mod at forhøje Understøttelserne var, at vi derigennem vilde bidrage til at svække Arbejdernes Stilling i det hele. For det sidstes Vedkommende maa jeg tage bestemt Afstand fra det ærede Medlems Udtalelser. Jeg maa henholde mig til, hvad jeg sagde før, at disse Love ikke kan gennemføres uden en betydelig Forøgelse af saavel Statens som Kommunernes Udgifter, idet ogsaa Kommunerne derigennem vil faa Udgifter, som de ikke har nu. Og jeg kan ikke gaa med til en saadan Forøgelse paa en Tid, hvor der kræves Plads for Deflationens Virkninger paa alle Omraader. Jeg maa derfor paa mit Partis og egne Vegne holde paa den vedtagne, ogsaa for denne Vinter gældende, Kriseværnslov af 31. Marts 1926.

Ludvig Christensen: Jeg vil gerne i Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds, sige, at der ganske afgjort ikke ligger nogen Forsikring af Arbejdslønnen i en Understøttelse til enligstillede paa 8 Kr. 30 Ø. om Ugen. Hvis det ærede Medlem ved, hvad der i Øjeblikket betales til Forretningsbude og alle saadanne maaske i høj Grad uorganiserede unge Arbejdere i Forretningsvirksomheder i denne og andre Byer, vilde det ærede Medlem indse, at de Understøttelser, vi har herhjemme, ikke har forhindret, at Lønnen er gaaet saa langt ned, at de paagældende slet ikke kan forsørge sig selv, men for hver Dag, de gaar paa Arbejde, maa have et Tilskud til at opretholde Livet fra det Hjem, der i Forvejen har nok at sørge for. Der ligger saaledes ikke i disse Understøttelsessatser nogen som helst Forsikring af Arbejdslønnen. Det, der sker ved de Forslag, der er gennemført paa Grund af det radikale Venstres Stilling, er jo, at man forringer det, der i Virkeligheden maa anses for afgjort nødvendigt til at opretholde Livet — hvis ikke det offentlige skal paatage sig Ansvaret ved at henvise de paagældende til Betleri eller det, der er meget værre.

Jeg skal ikke gaa langt ind paa de Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gældende vedrørende Krisen og alt, hvad der burde gøres. Naar man Gang paa Gang hører, at det offentlige ikke kan have Balance, naar det private Erhvervsliv ikke har det, vil jeg dog gerne gøre den Bemærkning, at det skulde man have passet paa i sin Tid, da det private Erhverv havde mere end Balance, og den Gang, da det Ministerium, der tilhørte det ærede Medlems Parti, forøgede Statsgælden i en saadan Grad, at Partiet i Dag vistnok ikke tør vove at stille Forslag om nye Statslaan. Statsgælden er blevet forhøjet til det 3-dobbelte, og Befolkningen maa nu bruge ca. 60 Mill. Kr. til Renter af og Afdrag paa den. Jeg tror ikke, man som ansvarlig Politiker har Lov til uden samtidig at sige, hvor Nedsættelserne skal finde Sted, Gang paa Gang at tale om, at det offentlige ikke maa have Balance. Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds kommer til at gøre Rede for, hvor Nedsættelserne skal ske, før han i alt Fald upaatalt skal have Lov til at gentage her, at det offentlige ikke kan have Balance. Det offentlige trænger saa vist til i en Aarrække ikke alene at have Balance, men Mulighed for at afbetale den svimlende Krigsgæld, Samfundet har paadraget sig i de Aar, der er gaaet.